

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: **IMEX GROUP s.r.o.**, Ostrava, Nádražní 22, IČ: 25829050, zastoupen JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem v Brně, Těsnohlídkova 9, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, Praha 1, Loretánské náměstí 5, o žalobě proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 21.března 2007, č.j. 100000/45-2007-RVI,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 21.března 2007, č.j. 100000/45-2007-RVI, se **z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.136,- Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Radka Ondruše advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí ministra zahraničních věcí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ze dne 19.února 2007, č.j. 100000/20-2007-RVI, a kterým bylo toto rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací potvrzeno.

Žalobce v žalobě namítl, že rozhodnutí vydaná v obou stupních jsou v rozporu se zákonem. Prvostupňový správní orgán odmítl požadované informace poskytnout s obecným odkazem na povinnost mlčenlivosti stanovenou zákonem o ochraně utajovaných informací. Napadené rozhodnutí se odvolává na blíže nespecifikovanou dohodu členských států EU. Žalobce s tímto důvodem nesouhlasí, neboť se domnívá, že se jedná o extenzivní výklad dané

dohody. Žalovaný dohodu neoznačil a blíže nespécifikoval. Žalobce tedy neměl možnost se s obsahem dané dohody seznámit a posoudit, zda ji lze na daný případ aplikovat. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje identifikátory, které by žalobci umožnily posoudit, zda skutečně existuje dohoda členských států EU, na kterou se napadené rozhodnutí odvolává, a zda je tato aplikovatelná na daný případ.

Žalobce poukázal na to, že ve své žádosti nepožadoval informace o konkrétních denálech, nýbrž žádal o poskytnutí informací o skupinách vojenského materiálu, o obchodních společnostech, popř. o zemích, u nichž relevantní denaily brání vydání souhlasného stanoviska žalovaného s obchodem s vojenským materiálem. Požadoval informace o skutečnostech, které by mu žalovaný v konkrétních řízeních stejně sdělil formou závazného stanoviska. Má za to, že předmětné informace nejsou utajovanou skutečností. Žalovaný extenzivním způsobem aplikoval ustanovení zákona o ochraně utajovaných informací na ty informace, které ze subjektivních důvodů odmítl žalobci poskytnout. Žalobce s odkazem na charakter své podnikatelské činnosti zdůraznil legitimní požadavek na poskytnutí požadovaných informací, aby tak mohl předcházet neúspěšným správním řízením o jednotlivé licence k obchodování s vojenským materiálem.

V další části žaloby žalobce vznesl námítky týkající se vad řízení. Namítl, že napadené rozhodnutí je označeno jako rozhodnutí o odvolání, což je v rozporu s § 69 odst. 1 správního řádu, neboť v daném případě se jedná o rozhodnutí o rozkladu. Výroková část napadeného rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu neobsahuje základní náležitosti stanovené zákonem, tedy zejména označení účastníků a řešení otázky, jež je předmětem řízení. V rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu jsou odůvodnění obou napadených rozhodnutí nepřezkoumatelná, neboť neobsahují přesnou specifikaci podkladů pro jejich vydání, tedy zejména specifikaci nařízení EU a specifikaci konkrétních utajovaných skutečností s doložením důvodů utajení informace. Prvostupňové rozhodnutí pak v rozporu s § 68 odst. 5 správního řádu neobsahuje poučení o opravných prostředcích, a to uvedení, ke komu se rozklad podává, přesné označení opravného prostředku a uvedení data, od kdy začíná běžet lhůta pro opravný prostředek. Žalobce v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu neměl možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, nebyl vyrozuměn o úkonech, které správní orgány obou stupňů hodlaly v daném řízení učinit, což je v rozporu s § 4 odst. 3 správního řádu. Tímto postupem bylo žalobci odňato právo účastnit se řízení a podávat další návrhy na jeho doplnění. V souvislosti s tím žalobce navrhl, aby soud doplnil dokazování tak, aby žalovaného vyzval k předložení všech nařízení EU, na která se odvolává, jakož i rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu o utajení konkrétních požadovaných informací, případně aby si soud vyžádal vyjádření Národního bezpečnostního úřadu k tomu, zda se v případě požadovaných informací jedná o utajované skutečnosti.

Ministerstvo zahraničních věcí ve vyjádření k žalobě uvedlo, že v daném případě se jedná o informace utajovaného charakteru podle zákona č. 412/2005 Sb. (§ 21 odst. 2 a § 22 odst. 2 zákona ve vazbě na bod 4 přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 522/2005 Sb.). Současně se jedná o informace, které ministerstvo získává od třetí osoby při plnění úkolů v oblasti zahraničního obchodu s vojenským materiálem, na které se vztahuje povinnost mlčenlivosti (Kodex chování EU při vývozu zbraní). Podle § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností. Žádost o poskytnutí informací šla za rámec povinností vyplývajících ze zákona č. 106/1999 Sb., neboť bylo požadováno vypracování zcela nové, neexistující informace. V oblasti kontroly exportu zbraní přijala Evropská unie v roce 1998 zásadní dokument, který vytvořil společný základ pro kontrolní režimy všech zemí EU. Kodex chování EU při vývozu zbraní je

závazným dokumentem, který mj. definuje základní kritéria a postupy při posuzování žádosti o vývoz vojenského materiálu. Členské státy se dohodly na vzájemné notifikaci zamítnutých případů. Tuto praxi kodifikuje operativní ustanovení 3 Kodexu. Vzhledem k tomu, že denail je strukturovanou informací citlivé povahy, upravuje uživatelská příručka ke Kodexu, jak mají členské státy s těmito informacemi nakládat (kapitola 1, část 4, bod 1.4.5). Tyto informace jsou utajeny ve stupni „Restricted“ a je povinností všech zemí takto s nimi nakládat. Citlivá povaha denailu vyplývá ze skutečnosti, že se vydávající země jeho prostřednictvím de facto kriticky vyjadřuje k zemi konečného určení nebo k některému subjektu v této zemi a proniknutí takovéto informace na veřejnost může znamenat vážné ohrožení zájmů vydávající země, potažmo země, která zavinila její únik. Podstatnou skutečností je zneužitelnost informací obsažených v denailu v obchodním styku.

Dále žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobu podává společnost IMEX GROUP s.r.o., tedy subjekt, který o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. nežádal. Žadatelem o informaci byl advokát JUDr. Radek Ondruš. Požadavky v žádosti šly z rozhodující části za rámec zákona, když bylo požadováno vytváření nových informací. Zákon nemá dle názoru žalovaného sloužit k rozsáhlému úkolování státních orgánů formou podávání žádostí o vypracování analýz, rozborů či svodných dokumentů rozličného charakteru, které mají být dále využívány jednotlivými žadateli v rámci jejich podnikatelské činnosti.

Rovněž námitky vztahující se k procesním otázkám žalovaný neshledal jako důvodné. Poukázal na to, že v daném případě je řízení vedeno podle zákona č. 106/1999 Sb., který je předpisem speciálním ve vztahu ke správnímu řádu. Při vyřizování žádostí o informace neprobíhá správní řízení, není-li žádosti vyhověno, je vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, proti kterému je možno podle § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. podat odvolání.

Při jednání dne 26.5.2009 zástupce žalobce odkázal na důvody uvedené v žalobě a zdůraznil, že v daném případě nežádal o informace směřující k tomu, kterou zemí byly denaily vydány, případně jaký je jejich konkrétní obsah. Vyžadoval pouze informaci, která představuje výstup z počítačového systému, který je běžně ministerstvem využíván. Dle jeho názoru požadované informace nemohou požívat ochrany utajovaných skutečností, neboť se jedná o údaje, které ministerstvo běžně uvádí ve svých stanoviscích vydávaných v různých řízeních. Poukázal na to, že zákon č. 38/1994 Sb. obsahuje i ustanovení o tzv. předběžné informaci. I když se tento institut vztahuje ke strategickému vojenskému materiálu, lze z něj dovozovat, že by mělo být běžné, aby subjekty pohybující se v oblasti obchodu s vojenským materiálem měly možnost přístupu k informacím o tom, se kterým vojenským materiálem, případně do kterých zemí nebo se kterými obchodníky nemá být navazován kontakt. Z důvodů uvedených v žalobě pak navrhl, aby soud povinnému subjektu nařídil požadované informace poskytnout a aby žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že Ministerstvu zahraničních věcí byla doručena žádost, kterou bylo požadováno poskytnutí informací, a to seznamu všech skupin vojenského materiálu konkretizovaných na jednotlivé konkrétní komodity, jejichž dovozu či vývozu do konkrétních zemí brání relevantní denail, seznamu všech obchodních společností, u nichž uzavření obchodu s konkrétní skupinou vojenského materiálu brání relevantní denail, a seznamu zemí, u nichž obchodu s konkrétní skupinou vojenského materiálu brání relevantní denail. Žádost je podepsána JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem, a pod tímto podpisem je uvedeno v plné moci IMEX GROUP s.r.o. K žádosti je připojena plná moc ze dne 30.10.2005 zmocňující advokáta JUDr. Radka Ondruše k zastupování společnosti Imex Group s.r.o. podepsaná jednatelem společnosti a jmenovaným advokátem.

Ministerstvo zahraničních věcí vydalo dne 19. února 2007 rozhodnutí č.j. 100000/20-2007-RVI, kterým podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.), žádost o poskytnutí informací odmítlo. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že odmítnutí žádosti se opírá o ustanovení § 7 a § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Jedná se o utajované informace cizí moci ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb. o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. Odmítnutí žádosti se dále opírá o § 31 zákona č. 38/1994 Sb. o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, které stanoví povinnost mlčenlivosti. Proti tomuto rozhodnutí byl podán rozklad, o kterém rozhodl ministr zahraničních věcí napadeným rozhodnutím ze dne 21. března 2007 č.j. 100000/45-2007-RVI tak, že podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že pravidla, podle nichž státy EU postupují při povolování vývozu zbraní, jsou stanovena v Kodexu chování EU při vývozu zbraní, který je pro Českou republiku závazným dokumentem. Dohodou členských zemí EU bylo současně stanoveno, že z důvodů zahraničně politické citlivosti informací o zamítnutých žádostech o vývoz zbraní a v zájmu zachování obchodního tajemství bude s těmito informacemi zacházeno jako s utajovanou skutečností. Porušení této dohody by bylo v rozporu se zahraničně politickými zájmy České republiky. Informace týkající se denailů jsou utajovanou informací ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 412/2005 Sb. ve vazbě na ustanovení bodu 4 přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 522/2005 Sb. Denaily jsou požadovaným způsobem označovány jako utajované informace. Rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo vydáno v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 106/1999 Sb., což je úprava speciální ve vztahu ke správnímu řádu.

Městský soud v Praze na základě žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 s.ř.s.).

Soud se nejprve zabýval tvrzením žalovaného, že žádost o poskytnutí požadovaných informací nebyla podána žalobcem, ale že ji podal advokát JUDr. Radek Ondruš. Toto tvrzení dle názoru soudu nemá oporu ve správním spise. Ze samotného textu žádosti lze dovodit, že o poskytnutí informací žádá společnost IMEX Group s.r.o., neboť tato obchodní společnost je hned ve větě první označena jako účastník řízení a i z dalšího textu vyplývá, že požadované informace žádá tato právnická osoba. Byť v žádosti není přímo uvedeno, že je zastoupena advokátem, nelze odhlédnout od přiložené plné moci ze dne 30.10.2005, neboť právě v souvislosti s přiloženou plnou mocí dle názoru soudu lze jednoznačně dovodit, že žádost byla podána žalobcem, který byl pro řízení o této žádosti zastoupen advokátem. Žaloba tedy nebyla podána neoprávněnou osobou.

Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že jak napadené rozhodnutí tak i rozhodnutí prvostupňové nejsou odůvodněna v potřebném rozsahu, což vede k jejich nepřezkoumatelnosti. K této námitce považuje soud za potřebné uvést, že soud zruší napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle ustálené judikatury i bez námítky žalobce, neboť tato vada brání přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů.

Podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění platném do 31.5.2007 (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.) pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti,

pracovní
popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou
případů, kdy se žádost odloží.

Podle § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti (písm. a)) a pro odvolací řízení (písm. b)) ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že rozhodnutí o odmítnutí žádosti musí mít náležitosti stanovené v § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád). Podle odstavce 3 tohoto ustanovení v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Odůvodnění shrnuje všechny skutečnosti, které odůvodňují výrok rozhodnutí. V daném případě je v prvostupňovém rozhodnutí odmítnutí žádosti odůvodněno odkazem na ustanovení § 7 a § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. s tím, že se jedná o utajované informace cizí moci ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb. Dále je v odůvodnění uvedeno, že odmítnutí se opírá o § 31 zákona č. 38/1994 Sb., které stanoví povinnost mlčenlivosti. Odkaz na jednotlivá ustanovení zákonů či samotný zákon nelze dle názoru soudu považovat za dostatečné důvody výroku rozhodnutí. Odůvodnění postrádá úvahy, kterými se ministerstvo řídilo při výkladu právních předpisů, není z něj patrné, na základě jakých podkladů dospěl správní orgán k závěru, že požadované informace jsou označeny jako utajovaná informace a že může omezit poskytnutí informace, neboť se jedná o informace, které získalo od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím. Rovněž odkaz na ustanovení § 31 zákona č. 38/1994 Sb. jako na důvod odmítnutí žádosti není nijak rozveden. Nedostatečné odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací nebylo dle názoru soudu nahrazeno v potřebném rozsahu ani odůvodněním napadeného rozhodnutí. V tomto je pouze konstatováno, že Kodex chování EU při vývozu zbraní je pro Českou republiku závazným dokumentem a že dohodou členských států bylo současně stanoveno, že z důvodů zahraničně politické citlivosti informací o zamítnutých žádostech o vývoz zbraní a v zájmu zachování obchodního tajemství bude s těmito informacemi zacházeno jako s utajovanou skutečností. Tyto dokumenty a jejich závaznost nejsou nijak blíže konkretizovány, a proto je třeba mít za to, že i v případě napadeného rozhodnutí nebyl řádně odůvodněn závěr, že požadované informace nelze poskytnout, neboť informace týkající se detailů jsou utajovanou informací. Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a že pro tuto vadu řízení je třeba napadené rozhodnutí zrušit. Tato vada brání tomu, aby soud již v této fázi mohl posoudit, zda požadované informace mohou či nemohou být poskytnuty, neboť soud by svou činností nahrazoval úvahy správního orgánu.

Pokud se jedná o námitku žalobce, že v napadeném rozhodnutí je nesprávně uvedeno, že podal odvolání, ačkoliv podal rozklad a že byl nesprávně poučen o možnosti podat odvolání, neboť v daném případě je opravným prostředkem rozklad, tato dle názoru soudu byla uplatněna důvodně. Žalovaný k této námitce argumentoval tím, že zákon č. 106/1999 Sb.

je úpravou speciální ve vztahu ke správnímu řádu. Z ustanovení § 16 odst. 1 tohoto zákona dovozoval, že proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace je možno podat odvolání.

Podle shora citovaného ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. použijí se pro odvolací řízení ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak. Je pravdou že v ustanovení § 16 odst. 1 tohoto zákona je stanoveno, že proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání, rozklad zde není výslovně uveden. Avšak nelze nepřihlédnout k tomu, že v odstavci 3 tohoto ustanovení je stanoveno, že nadřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. Lhůtu nelze prodloužit. Vzhledem k tomu, že toto ustanovení rozklad jako řádný opravný prostředek zmiňuje, je třeba dle názoru soudu pojem „odvolání“ v odstavci 1 považovat za vyjádření tohoto, že proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti lze podat řádný opravný prostředek, kterým je buď odvolání nebo rozklad. Kdy lze podat rozklad, vyplývá z § 152 odst. 1 správního řádu. Jestliže v daném případě bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno Ministerstvem zahraničních věcí, tedy ústředním správním úřadem, opravným prostředkem proti takovému rozhodnutí je rozklad. Rovněž je třeba přisvědčit námitce žalobce, že poučení uvedené v prvostupňovém rozhodnutí neobsahuje všechny skutečnosti stanovené v 68 odst. 5 správního řádu. Tyto nedostatky však neměly za následek zkrácení práv žalobce, neboť ten opravný prostředek podal a o tomto bylo věcně rozhodnuto.

Vzhledem ke shora uvedenému názoru soudu, že za účastníka řízení o žádosti je třeba považovat žalobce a nikoliv advokátní kancelář Ondruš a Ondruš, nelze považovat označení účastníka řízení ve výroku rozhodnutí za správné.

Na základě shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Při vydávání nového rozhodnutí je třeba respektovat příslušná ustanovení správního řádu a dbát na to, aby vydané rozhodnutí mělo předepsané náležitosti.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce měl ve věci úspěch. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, odměna advokátovi za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast na jednání po 2.100,- Kč a třikrát režijní paušál po 300,- Kč ((§ 7, § 9 odst.3 písm.f/, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhl.č.177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů) a dále náhrada cestovních výdajů za jízdu osobním automobilem na trase Brno-Praha-Brno ve výši 2.839,- Kč (§ 13 odst. 4 vyhl.č. 177/1996 Sb.) a náhrada za promeškaný čas ve výši 1.000,- Kč za 10 půlhodin (§ 14 vyhl.č. 177/1996 Sb.). Protože zástupcem žalobce je advokát, který doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Částka daně činí 2.097,- Kč. Náklady řízení tedy celkem činí 15.136,- Kč.

Pokud zástupce žalobce požadoval náhradu nákladů řízení za cestu za klientem dne 14.4. 2007 na trase Brno-Ostrava-Brno a odměnu za repliku k vyjádření žalovaného, zde má soud za to, že se nejedná o důvodně vynaložené náklady. Pro přípravu a převzetí věci se cesta do místa sídla klienta nejeví jako jediný možný postup. Pokud se jedná o podanou repliku, tato nebyla soudem vyžádána a žalobce v ní v podstatě shrnul již dříve uvedené námitky.